

לילה, (1927-2025)

אישה שכל כולה חיות ושמחה עם הרבה אור ואהבה בעיניים. אישה שהיא אומנית, רקדנית, שחקנית, חקיינית, מורה בחד מספרת סיפורים, תרפיסטיית באומנות ועוד ועוד. הזיקנה לא הייתה בשבילך - מגבלות הגוף שקרקעו אותך שיגעו אותך ואת רק רצית את החופש לבחור מתי לצאת החוצה למרחבים לטבע.

עכשיו שהמאבק מאחוריך ונשמתך חופשיה אני רוצה להפנות את המבט - לזכור אותך ברגעיך היפים, המצחיקים והטובים והיו לאורך חיך כל כך הרבה.

הדורות הראשונים בקיבוץ גדלו בדבוקה אחת (לטוב ולרע) בקבוצות והורי הילדים היו חלק בלתי נפרד ומשמעותי מאד בחיי כל אחד ואחת בקבוצה. לנו ילדי כיתת הירדן (זה מושג שלא נפרדים ממנו לעולם, יעידו קבוצות הווסטאפ הכיתתיות), היית גם אמא בכיתה (למירב), גם מורה מופלאה ואהובה לציור, מלאת כישורים במשחק וריקוד וגם חברה. השארת המון זיכרונות יפים בלב רבים מאיתנו וכישרונותיך הרבים שצינתי בראשית דברי, באו לידי ביטוי במשך כל תקופת ילדותנו בקיבוץ וגם אחרי.

אני זוכרת איך כחברה קרובה של מירב, יצא לי להגיע לא מעט לביתכם. כבית יאָה לאומנית - תמיד היו בו צבעים ודפים ומירב ואני שכבנו על הרצפה וציירנו והאומנית שבך יצאה לפעולה וציירת אותנו מציירות.

לא שוכחת את שיעורי הציור שנערכו בצריף גדול ורעוע לצד הדשא הגדול של הסרט (פעם פעם בימי הקייץ החמים היו מקרינים סרטים בחוץ על הדשא). היינו מגיעים בריצה, יותר נכון טסים, מתיישבים בכיסאות ואת מקבלת אותנו בחיוך ובאהבה גדולה. השיעור תמיד נפתח בסיפור. בעזרת מילים תנועות פרצופים וחיקויים לקחת אותנו איתך לעולמות אחרים ואנחנו בעיניים שוקקות בלענו כל מילה ומחווה שלך. הסיפור היווה את הבסיס למוטיבציה שלנו לצייר.

עוד זיכרון שחרוט בי חזק הוא ההצגה לשנת בר המצווה של הקבוצה הבוגרת בכיתת הירדן. פה באו לידי ביטוי כישוריך כשחקנית ורקדנית. יחד עם מקס מדר ונועה מעיין הרמתם מופע שעסק בסיפורי הזיכרונות שלנו מהגן, אותם רקדנו לצלילי מנגינות של לירוי אנדרסון. אם זה סיפורה של צנצנת הריבה שהתנפצה לרסיסים אחרי שאחד הילדים טיפס על השיש, או ריקוד החתולים והעכברים החיות שליוו לא מעט את לילותינו בגן. (אז ישנו הילדים בבתי הילדים) ועוד.

לילה, במשך כל השנים שמרנו על קשר מיוחד. לשמחתי הגדולה בתקופה האחרונה זכיתי להיות איתך באופן צמוד יותר. בהפקת תערוכת ציורי האופנה שציירת בשנות החמישים בברזיל. ציורי האופנה שזכו לצאת לאור, תרתי משמע, לאחר שנים ששכבו עמוק בתוך המגירה (לא חשבת שיש להם ערך אמנותי ושהם מעניינים מישהו). בעזרתה של רותם נויפלד העברנו אותם לארכיון

במכללת שנקר - שם יש להם מקום של כבוד לצד יצירות אופנה רבות והסיפור שלך וכישוריך יכולים להגיע לקהל רחב יותר של מביני עניין. בנוסף, יחד עם טרי לאפינג התחלנו לכתוב את הסיפור שלך. לצערנו זה נקטע באמצע. עם זאת, הספקנו לשמוע ולהקליט הרבה סיפורים ולהנות ביחד.

עומרי, מירב, אבי וכל המשפחה, כעת נותר לנו להתנחם שאמכם הגיעה לגיל מופלג קרוב ל - 98, היא לא סובלת יותר ונחה בשלווה שהיא משאירה אחריה כל כך הרבה זיכרונות, יצירות וסיפורים בליבם של אנשים רבים.

יהי זכרה ברוך.

מיכל דדוש

